

ΛΕΓΟΥΝ ΠΩΣ ΔΕΝ ΑΠΕΘΑΝΕΝ!!!

Αἱ Ἀθηναὶ ἔκλαυσαν ἐγκαρδίως τὴν πρόωρον θύσιν τοῦ βίου της. Ἐν ᾧ αἴφνης ἐν καιρῷ βαρυτάτου χειμῶνος ἀπεχαιρέτησεν αὐτὰς μίαν πρῶταν, ἀποχωρισθεῖσα τῆς κοινωνικῆς ἀθλιότητος, καὶ οἶνει προδιαγράψασα θλιβερῶς τὸ ὅλον στάδιον τῆς ῥωμαντικῆς αὐτῆς περιπετείας, οὐδεὶς δὲ προεγνώρισε τὸ ἄμοιρον τέλος της, ὁ Τηλέγραφος μίαν ἐσπέραν ἀπαισίως μετέδωκε τὸ δεινὸν ἄγγελμα: Ἀπέθανεν:

Τὴν ἐφαντάζοντο ὅλοι τόσοι ἀθάνατοι, ὥστε οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ πιστεύσῃ ἀμέσως ὅτι ἔκλεισε διὰ παντὸς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς της εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς ξένην γῆν. Ἀκόμη τῶρα οἱ θαυμάσται τῆς ἀρετῆς της, ὁ κόσμος ὅλος, οἱ ἀγαπήσαντες τὴν ὠραίαν ψυχὴν της, οἱ ὑπολογίσαντες τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποχωρισμοῦ της, δὲν τὸ πιστεύουσιν.

Τίς δὲν τὴν ἔκλαυσεν, ὅταν ἀνεγράφη ὅτι ἀπέθανε πλέον; Ἡ ποίησις τῆ ἀφιέρωσεν ὠραῖα ἄνθη, πᾶσα καρδιά ἐθρήνησε τὸ ἄχαρι καὶ μαῦρον τέλος της, καὶ πᾶσα ἀγαθὴ ψυχὴ διέχυσε τὸ βαθὺ αὐτῆς ἄλγος.

Ποτὲ δὲν ἐθρηνήθη ὑπαρξίς τόσοι πικρῶς, τόσοι βαθέως. Ἦτο πολὺ ἀγαθὴ! Παιδικῆ ἔτι, λέγουσι, ὅτι κατεγοήτευε τὸν κόσμον ὅλον. Τὴν ἀνάπτυξιν της ἐώρταζεν ἡ φύσις πᾶσα, περιβαλλομένη καλλίστην στολὴν ἐξ ἀνθῶν καὶ ἀρωμάτων, ἐν ἧ διέλαμπον ῥόδα περιπόρφυρα, ὡς ἡγεμονικῆς ἐσθῆτος ἀδάμαντες. Τὸ πᾶν πέριξ της ἦτο ἐρορτή, χαρὰ καὶ ζωή.... Πάντες ἔτρεχον πλησίον της καὶ ἀπελάμβανον τῆς γοητείας της. Παρ' ἐκείνη, ἡ νεότης, σχεδὸν πάντοτε εὐτυχὴς, ὑπῆρξεν ἀμέριμνος καὶ εἶχε καρδίαν πάλλουσαν, πιστεύουσαν, καὶ ἀγαπῶσαν. Τίς δὲν τὴν ἐνθυμηταί;

Ἐνηθρύνετο, τρυφῶσα ἐν τῇ καθολικῇ χαρᾷ καὶ οἱ στεναγμοὶ της πάντοτε ὑπῆρχον γλυκύτατοι, ὡς τὰ τρέφοντα αὐτὴν ὄνειρα καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἔρωτος ἀσπασμός. Ἡὐφραίνετο πᾶσα ἡλικία πλησίον της καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας, τὸ ἐγκλειτὸν ἐν αὐτῷ τὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς, μὴ δυνάμενον ν' ἀναγεννηθῆ, πλησίον ΕΚΕΙΝΗΣ, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἠσθάνετο ἄλγος μύχιον ζηλοτυπίας, ἐν τῇ μετ' ἐκείνης ἀναστροφῇ ἐστὲν ἄλγε, ἀνεκουφίζετο, ἤλπιζεν.....

Ἄνετράφη ὑπὸ τὰς λαμπροτέρας ἐλπίδας.... Ὁ οἶκός της ὑπῆρ-

Ξεν ἔνδοξος εἰς ὄνομα, πολὺς εἰς ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα, μέγας εἰς φιλοξενίαν... Ἀπίρους ἐνίσχυσεν, πολλοὺς ὑπεστήριξε, ἀπειράκις ἀπέβη τὸ κέντρον μοναδικῆς στοργῆς καὶ εὐχαριστήσεως... καὶ ὅμως ὅταν ἔπεσε, λέγουν, ὅταν παρήκμασεν, οὐδεὶς φέρων ζωηρὸν τὸν τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν γλυκὺ τὸ βλέμμα καὶ πρόσθυμον τὴν καρδίαν. Τί ἄδικος ὁ κόσμος!!!!!! Φιλεῖ τὸν ἄλλον ἐφ' ὅσον εὐδαιμονεῖ, παρακολουθῆ τὴν εὐτυχίαν του μετα πόνου ψευδοῦς, ὅταν ὅμως ἐννοήσῃ ὅτι ἀπ' ἐκείνου ἐφυγαδεύθη διὰ παντὸς ἢ ἠδονὴ καὶ ἐπεσκίασεν αὐτὸν ἢ πικρὰ μελαγχολία, τὸν ἀποστρέφεται, προσποιεῖται ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει, τὸν λησμονεῖ, θάπτει εἰς τὰ ψυχρὰ στήθη του τὸ ὄνομά του, καὶ οὐδὲ κὰν σπεύδει παρήγορος, ἀπλοῦς φίλος καὶ συμμέτοχος τῶν θλίψεων καὶ περιπετειῶν τοῦ ἄλλου.....

Πρὸς τὴν ἀγαθὴν κόρην ὄλων ὑπῆρξεν τυφλὴ ἢ στοργή, ὥστε οὐδέποτε ἀφῆκαν νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἰλαρὰν καὶ περικαλλῆ μορφήν τῆς σεμνῆς κοραϊίδος καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος λύπης καὶ ὀχλήσεως. Οὕτως ἀνατραφεῖσα, δὲν ἐγνώρισέ ποτε θυέλλας καὶ θλίψεις. Ἡ ζωῆ της, ἔρρεε πάντοτε Ποιητικωτάτη, ἐν μέσῳ ἀνθέων, μύρων καὶ ἀσμάτων ἀγάπης καὶ τρυφῆς.

Τὴν αὐγὴν ἐμεθύσκετο εἰς τὰς μελωδίας τῶν πτηνῶν, καὶ τὰς πνοὰς γλυκείας αὔρας, τὴν νύκτα ἀνεβίου περιπαθῶς, μὲ ἀνοικτὴν τὴν καρδίαν πρὸς τὰς ἀργυρὰς τῆς Σελήνης ἀκτῖνας. Κατηρτίσθη νέα συμπαθεστάτη καὶ ὡραιότατη. Μοναδικὴν εἶχε συμπάθειαν, λατρευτὴ ἦτο ἡ μεγαλοπρεπὴς κόμη της, καὶ πλήρεις πυρὸς καὶ μαγείας οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της, ἐσαγήνευον καὶ ἐζωογονοῦν. Ἐμειδία πάντοτε καὶ τὸ ἀρρήτον αὐτῆς μειδίαμα, διεσκορπίζεν ἀγάπην καὶ εὐδαιμονίαν. . . . Πλησίον της ἢ νεότης ἐσφρίγα, καὶ τὴν ἠγάπη τις καὶ ἂν ἀπλῶς μίαν φορὰν τὴν ἐχαιρέτα. . . . .

Δὲν εἶναι ὑπερβολή. . . . . Εἰς τὴν μετ' ΕΚΕΙΝΗΣ διαμονὴν ὁ Μουσικὸς ἠδύνατο νὰ ἐμπνευσθῇ τὰς τρυφερωτέρας συνθέσεις, ὁ Ζωγράφος ἠδύνατο νὰ καταθελχθῆ, ἀνευρίσκων ἐν αὐτῇ καλλιτεχνικωτάτους καὶ καλαισθητοὺς τύπους καλλονῆς, ὁ Ποιητὴς ἠδύνατο νὰ ἐνθουσιασθῆ, διακρίνων τὴν ὡραιότεραν καὶ περιπαθεστέραν ΜΟΥΣΑΝ..

Ἐν ἀκμαίᾳ καὶ σφριγῶσῃ ἔτι ζωῇ, ὡραία ἀκόμη, εὐθυμος καὶ χαρῖεσσα ἀπέθρανεν. Ὑπῆρξεν ἴσως εὐτυχὴς ἐν τοιαύτῃ τελευτῇ, πρὶν ἢ τὸ γῆρας κυρτώσῃ τὸ εὐθυτενὲς ὡς κυπάρισσος σῶμά της, καὶ παγῶσῃ τὴν θερμὴν καὶ πάλλουσαν καρδίαν της. Λέγουν, ὅτι πρὸ τοῦ ἀποχαιρετήσῃ τὴν ἀγαπημένην αὐτῆς ἐδῶ γῆν, συνεχῶς εἰς τὸ Νεκροταφεῖον θεεάθη κλαίουσα περιλύτως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐνδόξου πατρὸς της, λέγουν, ὅτι ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ τὴν ἀπώλεσμεν, παρετηρήθη κατηφῆς καὶ δακρύουσα. . . . .

Ἄκομη δὲ ἀληθέστερον εἶναι, ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ὥραιας ἐκείνης ὑπάρξεως, διήλθε πολλάκις ὑπὸ τὰς μᾶλλον παραδόξους συμπτώσεις, αἵ τινες νῦν ἐνισχύουσι τὴν μυστηριώδη περὶ αὐτῆς φήμην.

Ἀπέθανεν εἰς ξένην Γῆν. Ἐκεῖ τὴν ἐκλαυσεν ὁ φιλόξενος οὐρανὸς τῆς Ἰταλίας, ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος. Διὰ τὸν θάνατόν της μυρίαὶ καρδίαι ἐστέναξαν καὶ ἡ νεότης ἐχύσε πικρὰ δάκρυα. Ἀπέθανεν ΕΚΕΙΝΗ, ἥτις ἐπλήρου τὴν γῆν κάλλους, χαρᾶς καὶ ζωῆς....

Λέγουν πῶς δὲν ΑΠΕΘΑΝΕ*... Δὲν λέγεται, ἀλλὰ πιστεύεται, ἐπισημοποιεῖται, παρὰ πολλῶν μᾶλλον εἰλικρινῶν τῆς εὐλαβοῦς αὐτῆς μνήμης λατρευτῶν ἀναφέρεται ὡς γεγονός, ὅτι ἡ ὥραια ἐκείνη κόρη τῶν Ἀθηνῶν, ἡ θρηνηθεῖσα τόσον παρ' ἡμῶν καὶ θρηνομένη ἀκομή, σήμερον ζῆ, δὲν ἀπέθανεν. Ζῆ λέγουν, παραμένοσα ὡς Καλογραῖα εἰς Μοναστήριον τῆς Ἰταλίας.

Νοέμβριος 1885

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΕΝΗΣ

— Ἐσχάτως εὐγενὴς φίλος, βαρέως φέρων τὸν θάνατον τῆς πολυδακρύτου περικαλλοῦς ἐκείνης παρθένου, ἱκανοποιῶν τὸν βαρύτερον πόνον τῆς καρδίας του καὶ τὴν δεινὴν ἀγωνίαν, ἥτις κατεῖχε τὸ στήθος αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐνθαρρυντικῇ καὶ παρηγόρῳ εἰδήσει, ὅτι ὑπάρχει ΕΚΕΙΝΗ εἰς τὴν ζωὴν, διαμένουσα εἰς Μοναστήριον, ἀνέθετεν εἰς οἰκογένειαν, ἀπελθοῦσαν τελευταῖον εἰς τὰ ἐκεῖ μέρη νὰ ἐρευνησῇ καὶ μάθῃ, ἂν αὕτη ἀπέθανεν, καὶ διὰ νὰ πεισθῇ ἀκομή περὶ πλέον, νὰ πορευθῇ νὰ ἴδῃ ποῦ ἐτάφη. Τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἐξ ἧς ἐμελλε νὰ μὲνη ἄλυτον καὶ αἰώνιον τὸ πένθος, ἢ νὰ σβύσῃ ἡ πικρὰ εἰδήσις, ὡς ἐν φρικτὸν ὄνειρον, ἡ ἀγαθὴ οἰκογένεια ἐξεπλήρωσε μετὰ θρησκευτικοῦ πόνου.

— ὦ. Ναὶ ἀπήντησεν! Ἀπέθανεν! Εἶδον τὸ ξενοδοχεῖον εἰς ὃ ἐνοσηλεύθη καὶ περὶ πλέον τὸν τάφον, ὅστις ἀπόνως φιλοξενεῖ εἰς τοὺς κρούους αὐτοῦ μυχούς τὸ ὥραϊον σῶμά της. Ἐπ' αὐτοῦ πτωχὸς σταυρὸς δεικνύει τὸ προσφιλὲς ὄνομά της καὶ πιστοποιεῖ τὸ πραγματικὸν τοῦ σκληροῦ θανάτου της... *

Καὶ ὅμως καὶ ἅπαντα ταῦτα διαψεύδονται. Ἐπιμένουν ὅτι ΖΗ. Πολλοὶ θὰ προδῶσι νῦν περαιτέρω, ἵν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον. ΖΗ λέγουν, μόνη δὲ παρεσκεύασε ταῦτα πάντα, ἵνα πιστευθῇ ὁ ἄδικος θάνατός της... *

Εἰς Λευκῶμα Φιλοῦ

Ἐν φαύλῃ πολιτείᾳ, τοὺς ἀχρήστους ὡς χρηστοὺς ἔχουσιν.

Δεκέμβριος 1885

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΡΙΠΟΛΟΣ